

A RAGADOZÓ
VÁROSOK SZERZŐJÉTŐL

PHILIP REEVE

CSILLAGVONATOK

RAILHEAD

MÓRA

PHILIP REEVE
CSILLAGVONATOK

RAILHEAD I.

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe:

RAILHEAD

© Philip Reeve, 2015

Railhead was originally published in English in 2015.

This translation is published by arrangement
with Oxford University Press.

Fordította:

AJKAY ÖRKÉNY

A szöveget gondozta:

JÁRDÁN CSABA

Borítóterv:

KOVÁCS PÉTER

*Sarah Reeve-nek,
mint mindig*

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

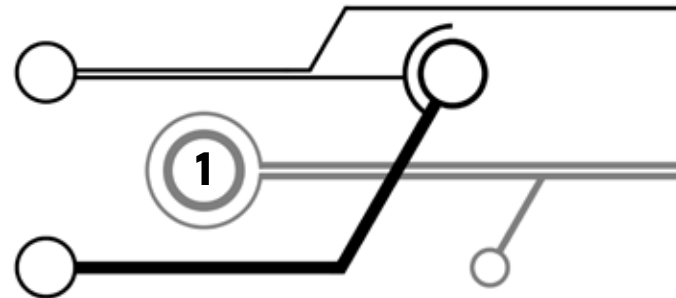
www.mora.hu

Hungarian translation © Ajkay Örkény, 2018

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2018

ELSŐ RÉSZ

CSILLAGKÖZI EXPRESSZ

Hallga csak...

Épp a Harmónia utcán futott, amikor meghallotta. Eleinte halk volt, de aztán egyre tisztábban szólt, túlszárnyalta az utcák moráját. Odakint a sötétben, túl a városon szirénahang bűgött fel magányosan, akár a bálnák éneke, ő pedig erre a hangra várt. A Csillagközi Expressz bedübörgött az Arany Elágazás felől, és jöttében dalolt.

Az ő sietsége így már egészen természetesnek hatott: már nem is tethelyről menekült, csupán a vonatot akarja elcsípni. Csupán Zen Starling volt; vékony, barna srác, aki riadt tekintettel, kabátja zsebében a lopott ékszerrel iszkolt a Harmónia utcán, átcikázva a hol itt, hol ott megnyíló és összezáruló tömegben. Arcát időnként kirajzolta az ódon üvegházak közt csüngő lámpafüzérek fénye, ahogy hátrahátrapillantva szemmel tartotta az őt hajszóoló drónt.

* * *

Ki hitte volna, hogy az aranyműves drónt uszít utána? Eddig úgy tudta, az Ambersai Bazár kereskedői eltűrik a tolvajlást, feltéve, hogy a tolvaj csak ritkán lop ugyanabból a boltból. Mintha még portékájuk időnkénti megdézsmálását is méltányosnak találták volna cserébe azért, hogy árusíthatnak a keleti szárnyvonalak legnagyobb piacán. A Bazár emberemlékezet óta ígéretes vadászterületet nyújtott e ropant város aljanépéből mindazoknak, akik hozzá hasonlóan fiatalok voltak, merészek és becstelének.

Az Ambersai nagy hold volt. Anyabolygójának piszkossárga korongja éber szemként meredt odafentről a nyüzsgő utcákra, ám az üzletek külső pultjairól eleséget vagy karkötőket elcsenő Zent valahogy sosem vette észre. Az árusok viszont néha igen, és fenyegetéseket kiáltozva, bambuszbotot suhogtatva meg is kergették. De pár utcasarok után többnyire felhagytak az üldözésével, és mindig talált tömeget, amelyben el tudott tűnni. A Bazárban nappal és éjjel is nyüzsgött a nép: nemcsak a kávézókban, a bárokban és a szexboltokban, de a mesteremberek és fémkereskedők standjainál is. Az utóbbiakból egy teljes kerületnyi kínálta a mélyűri bányatársaságoktól felvásárolt nyersanyagot. Az Ambersai helyi aszteroidaöve úgy tele volt nemesfémekkel, akár egy drága nyaklánc.

A dolgok véletlen egybeesése folytán aznap éjjel ő is pont egy drága nyakláncot emelt el. Még a zsebén át is érezte: neki-nekiütődött a csípőjének, miközben az állomáshoz és a közelgő vonathoz vezető csúszós lépcsősoron nyargalt lefelé.

Általában kevesebb is beérte. Az Ambersaira tett útjain rendszerint néhány bokaperec vagy orrkarika volt a zsákmánya. De amikor észrevette az aranyműves pultján fekvő nyakláncot, úgy érezte, vétek lenne kihagyni egy ilyen jó lehetőséget. Az aranyműves aszszonyság a nyakláncot épp szemlélő vásárlóval tárgyalt, és más, még értékesebb holmikat próbált a figyelmébe ajánlani. Az áruvédelemre felbérelt embere örökös helyett sportműsort vagy háromdét nézett fejpánttal és olyan üveges tekintettel, amely a videófolyamot közvetlenül a látókérgükkal befogadókra volt jellemző.

Mielőtt Zen agya felfogta volna, mire készülnek az ujjai, már le is nyúlta és a kabátjába rejtette a nyakláncot. Aztán félrefordult, és igyekezett lazának tűnni, miközben ismét elvegyült a tömegben.

Hús lépést sem tett meg, amikor valaki az útjába állt. Mivel leszeggett fejjel ment, így először csak a lány vaskos bakancsát, piros esőkabátját és a dereka köré kötött övet pillantotta meg. Felemelte a tekintetét. Az esőkabát kapucnijának árnyékában kislányos arc

halvány körvonala sejlett fel, de e pillantásnál többre már nem maradt ideje. Az aranyművesnek addigra feltűnt, hogy meglopták, és az ő is észbe kapott: visszanézte a stand biztonsági videóját, és látta rajta, ahogy ő elemeli a nyakláncot.

– Tolvaj! – rikoltotta az aranyműves, az ő pedig bambuszbotot ragadott, és a tömegen át Zen felé nyomult.

– Gyere velem! – szólt a lány.

Ő ellépett mellette. A lány meglepő erővel lecsapott rá, és megmarkolta a karját; ő megtántorodott, de kitépte magát a szorításból. Háta mögött már hallatszott a vásárlókat félretaszigáló botos őr ordítása.

– Zen Starling! – kiáltotta a piros kabátos lány. De nem, ezt nyilván nem kiálthatta. Biztos rosszul hallotta. Hiszen honnan is tudhatná a nevét? Rohanni kezdett, és felszívódott a Harmónia utca tolongásában.

Már kezdte azt hinni, hogy megúsza, amikor meghallotta a légszavarak cserregését, és hátranézve meglátta a drónt, amely úgy lebegett a járókelők feje felett, mint valami nagy cserebogár. Csillogó, ijesztő és katonainak tűnő gépezet volt, páncélján ide-oda siklott a neonlámpák visszfénye, lézerszemei vörösen izzottak. Az alján levő baljós gubókban Zen fegyverzetet gyanított. Ha a drón utoléri, és egyebet nem is tesz vele, a fotóját és a tartózkodási helyét fellőheti a helyi adatbárára, ez pedig a nyakára hozná a zsarukat vagy az aranyműves gorilláit.

Így hát kékről feketére kapcsolta át ómódi flanel okoskabátja színét, és befúrta magát a tömegbe, miközben fülelt, hogy hallatszik-e már a vonat dala.

Ambersai állomás: a pazar színházhoz illő magas homlokzaton kék fénnel lángolt a bejárat felett függő K-Bahn embléma. Megafonhangok állomásnévsorokat dörögtek. A kültéri lámpák alatt bagolylepkék és kaptárszerzetesek, na meg koldusok, utcakölykök és utca-

zenészek rajzoltak. Emitt árusok kínálgattak főtt tésztát, gyümölcsöt és fűszeres teát, amott utasra vadászó riksasofőrök civódtak. És aztán, túlzengve lármát és karattyolást, felbődült a vonathang.

Zen átkelt a peronzáron, és kifutott a peronra, amely mellé épp akkor állt be az Expressz. Elsőként a fényes vörös-arany lemezekkel burkolt, hosszú törzsű, hatalmas Helden Hammerhead mozdony gördült be. Majd kivilágított ablakok sora következett, és két peronangyal, amely kóbor szivárványként villódzott a kocsik oldalán. Néhány mellette álló turista az angyalokra mutogatott, és pocseknek ígérkező fotókat készített. Ő kitarzott a helyén a K-Bahn utazóinak forgatagában, és bár legszívesebben hátranézett volna, tudta, hogy nem szabad megtennie. Ha a drón ott van, akkor épp erre, egy büntudatos kifejezéssel hátraforduló arcra vár.

Az ajtók szétnyíltak. Zen a leszállók mellett benyomult az egyik vagonba. Odabent édes illat terjengett, mintha a vonat egy tavaszidőben járó bolygóról érkezett volna. Az ablak mellé ült, és a lábától a kerámiapadlón át a kopottas üléskárpit mintázatáig mindenhová nézett, csak az ablakon túlra nem, pedig leginkább oda szeretett volna. A többi utas ingázó volt, meg néhány motorikfutár, amely a gépagyába zsúfolt adatokkal a vonal távolabbi állomásain lévő egy-egy céghez igyekezett. A vele szemközti dupla ülésen elterülve és egymást átkarolva két tini aludt: sínkószák a K'mbussiról vagy a Galaghastról. Gazdagnak és jóképűnek tűntek, akár a háromdésztárok. Zenben felötlött, hogy leszálláskor magával viszi a táskáikat, de ezen az éjjelen ki-kihagyott a szerencséje, és inkább úgy döntött, nem kockáztat.

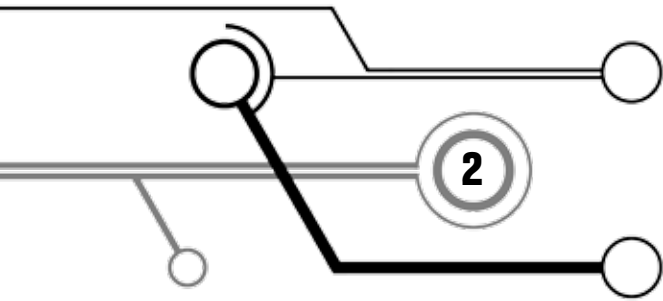
A vonat nekiindult, olyan finoman, hogy alig vette észre. Aztán az Ambersai állomás lámpásai elmaradoztak, felerősödött a hajtóművek dübörgése, és felgyorsult a kerekek ritmikus csattogása. Óvatosan kikémlelt az ablakon. Eleinte, a belső tükröződések és a kint tovasuhanó városi fények zűrzavarában nehéz volt bármit is kivenni. Aztán ismét észrevette a drónt: ablakmagasságban, a vona-

téval azonos tempóban repült, rotorlapátjai szilánkokra szeletelték a fényt, miközben seregnyi szeme, kamerája és ki tudja még mije mind rá meredt.

A vonat befutott egy alagútba, és ő már csak saját vékony tükörképét bámulhatta: a vagon ringását követve remegő, kiugró arcsontokat és a bagolylepkék szárnyfoltjaihoz hasonló nagy, üres szemeket.

A vonat felgyorsított. Süvítése nőttön-nőtt, mígnem hangtalan dörrenéssel – afféle *csendrobbanással* – átszáguldott a K-kapun, és minden megnyugtatóan furcsa lett. Egy időtlen pillanatra Zen kilépett az univerzumból. Úgy érezte, zuhan, noha nem volt már semmiféle „lefelé”, amerre zuhanni lehetett volna. Az üres ablakon túl fellobbant valami, ami nem egészen volt fény...

Aztán újabb csendrobbanás, és a vonat kicsusszant egy másik, hétköznapi alagútból, és lassított egy újabb, hétköznapi állomás előtt. Ezen a bolygón kisebb gravitáció és fényes nappal fogadta az utazókat. Zen kényelmesen hátradőlt az ülésben, és elvigyorodott, mert maga elé képzelte a hoppon maradt drónt, ahogy visszafordul az Ambersai üres alagútjából, innen ezer fényévnnyire.

A K-kapu nevében a K betű a „KH”-nak is rövidített *Křicat-haDerech* kifejezésre utal, ami az Ó-Föld egyik nyelvén annyit tesz: „Az út megrövidítése”. A kapu működését csak az Őrzők ismerik. Vonatra szállsz, az átmegy a K-kapun, és máris másik világba cseppensz, ahol a nap, amely egy perce süttött rád, már csak apró csillag az égen. Ilyen messzire űrhajóval utazni tízezer évbe is beletelne, ám a K-vonatnak ez csupán pár másodperces ugrás. A kapukon nem lehet sem átgyalogolni, sem kocsival áthajtani. Rakéták és lövedékek ugyanúgy nem jutnak át rajtuk, mint a lézersugarak vagy a rádióhullámok. A K-Bahnon kizárólag vonatok közlekedhetnek: a Birodalom vén, bölcs vonatai, sárkány-szépségesek, amelyek sebességről és távolságról álmodnak, miközben vágatnak világról világra.

Manapság a legtöbben olyan nemtörődomséggel utazgattak egyik naprendszerből a másikba, mintha városban belül, a kerületek között közlekedtek volna. De Zen azok közé tartozott, akik még érezték az utazás varázsát, és azon az éjszakán, mint mindig, arcát az ablaknak szorítva nézte az elsuhanó világokat.

Csendrobbanás. Tarakat: kövér holdak, gőzt pöfögő kémények. (A vonat megállás nélkül haladt át.) *Csendrobbanás.* Nyárnak Élete: lent öböl, fent fehér utcák; hogy ilyen helyen élhessen, arról ő legfeljebb csak álmodhatott. *Csendrobbanás.* Tusk: türkiz égbolton gígászi gázbolygók, félrekapott szalmakalapok karimáját idéző ferde gyűrűkkel. A Tusknak jó nagy volt a piaca. *Lehet, hogy legközelebb*

ott kéne próbálkoznom, és Ambersait a biztonság kedvéért kicsit hanyagolnom, gondolta. Vagy talán az egész K-Bahnt kerülnie kellene egy darabig; akad bőven lopnivaló odahaza Szurdokban is.

De tudta, hogy úgysem fogja kerülni a vasutat. Nővére, Myka szerint ő sínkószá, akinek úgy kell a K-Bahn, mint drogfüggőnek a szer. Ezzel maga Zen is egyetértett. Nem pusztán lopni járt a vasútvonalakra, hanem azért, mert imádta a változó tájakat, az alagutak bömbölő feketeségét és a kapuk szikrázását. És mindenekfelett imádta a vonatokat, a nagy mozdonyokat: mind egyéniségek voltak, komorabbak vagy kedvesebbek, de mindet az a mély öröm fűtötte, amelyet ő is érzett, ha vasúton utazott.

A mozdonyokat nem érdekelte, milyen szerelvényt húznak. Csillogó személyvagonok vagy rozszant tehervagonok, nekik egyre ment. És rendszerint az utasokkal sem igen törődtek, noha volt bennük romantika, és sok rege szólt arról, hogy szőkevény szerelmeket vagy daliás tolvajokat segítettek útjukon. És ha a vonatra néhanapján egy gyilkos vagy a betétesek pénzével meglépő bankár szállt fel, a mozdony az első állomáson riasztotta a hatóságot, vagy egyszerűen ráeresztette saját karbantartó robotpókjait a bitangra...

Zen ezen tűnődött, miközben a Csillagközi Expressz átrobogott az utolsó kapun, és az alagút hosszú sötétjét egy pályaudvar tágas tere váltotta fel. Ablaktalan várost formázó konténerhalmok, kerámialapokon felfénylő hűvös tükröképek, ablakok előtt elvillanó állomásnévtáblák következtek, majd a vonat kellemes hangon bementa:

– Szurdok, végállomás. Szurdok. Szíveskedjenek elhagyni a vonatot!

A peronra lépve észrevette, hogy néhány karbantartó pók inál végig a vagonok tetején. Láttukra eltöprengett, hogy a drón vajon leadta-e az adatait a vonatnak, mielőtt az elhagyta az Ambersait. Lehet, hogy a vonat most majd felnyomja, mert nem találta eléggé daliásnak vagy romantikusnak, vagy mert megsajnálta a kifosztott

aranyművest. A peronon ballagva elképzelte, ahogy a soklábú robotok rávetik magukat, és harapófogóikkal szétszaggatják – vagy csak lefognak, amíg oda nem érnek a helyi rendőrök.

De egyiket sem tették. Megint hagyta, hogy a félelmei magukkal ragadják, ahogy Mamussal szokott történni. *Oda kell figyelniem erre*, gondolta; tudta, hogy a túl sok képzelgés hova vezethet. A robotok mentek a dolgukra, ellenőrizték a kocsik közötti vonókapcsokat, rendbe hozták a vonat fényezésének karcolásait. Ő pedig, alig maréknyi másik utas és a nyomukban iparkodó gurulós bőröndök társaságában, a peronzáron át elhagyta az állomást. Úgy tűnt, senkit sem lelkesített fel túlságosan, hogy Szurdokon kellett leszállnia.

* * *

A Zennek otthont adó város meredek falú árokra hasonlított. Szurdok házai és gyárai az állandó viharoktól sújtott, egykapus Angkat bolygó egyik mérföldnyi mély kanyonjának falain, egymás hegyénhátán emelkedtek. Helyszűkében az épületek felkaporodtak minden hozzáférhető kiszögellésre, feltapadtak a szirtekre, és ellepték a hidakat, amelyek átíveltek a sziklafalak közti szakadékon – a szakadékon, amelyben szutykos eső verte a mindenfelé csüngő kábeleket és a himbálózó neonfeliratokat, és a szmogban légitaxik, kompok és bérlimuzinok repkedtek hangos rotorcsattogással. A meredeken feltornyozott épületek közt ezernyi vízesés zubogott a mélyben rejlő folyó felé, mind hozzáadva saját zúgását az ipari zóna sokféle zajához. Szurdokot a lakói Robajvárosnak nevezték.

Szabványidőben számolva Zen épp csak tízéves múlt, amikor ideköltöztek Mamussal és Mykával. Korábban a Santherakin laktak, még korábban a Qalaton, és hogy előtte merre, azt már felidézni sem tudta. Olyan sokféle, hogy a silány lakásokról és a mindig más égboltról csupán elmosódó emlékei maradtak. A korábbi lakhelyeikről általában sietve távoztak, mindig azok elől menekülve, akik Mamus szerint a nyomukban voltak. De Szurdokra érve Myka

és Zen már kezdett rájönni, hogy az üldözőik csupán az anyjuk képzeletéből kiszivárgó rémálmok, akárcsak a „gondolathullámok”, amelyeket Mamus időnként a falakból és ablakokból kiáramlani vélt. Így hát innen már nem mentek tovább, és amennyire tőlük telte, megpróbálták Mamusról gondoskodni. Myka gyári munkásként jutott álláshoz, az öccsét viszont a pénzkereset könnyebb módjai vonzották.

Ám *annyira* azért nem is voltak könnyűek ezek a módok. Elégé megviselte a hajsza, ott az Ambersai Bazárban. A lopott nyaklánc az állomásról kijövet még mindig húzta a kabátzsebét, mintha balszerencsét akarna hozni rá. Szeretett volna megszabadulni tőle, ezért a neonpocsolyák és a sístergő vízesések között eltrappolt az utcába, ahol Bogaras Bácsi boltja állt.

A drónt, amely kameráit esőn, párafüggönyön és tömegben át rásegezve követte, Zen nem vette észre.

* * *

Bogaras Bácsi valójában nem is bácsi volt, hanem kaptárszerzetes. A testét kolóniába gyűlt nagy, barna bogarak alkották, amelyek a gallyakból, madzagból, csirkecsontokból maguknak összetákolat, nagyjából emberforma vázon mászkáltak. *Millióan lehetnek*, gondolta Zen, miközben kezében a nyakláncal a bolt mögötti félhomályos, szűk irodában álldogált. Bogaras Bácsi koszos zsákvászon csuhája alól zizegés hallatszott. Csuklyája árnyékában az arc mint holmi papírfalú darázs-fészek vagy mint három helyen is kilyukasztott lepény derengett: a két szemrés és a rojtos száj mögött a sötétben csillámló bogártestek hemzsegték. A szájníylásból szülő hangot ezernyi egymáshoz súrlódó fűrészfogas rovarláb keltette.

– Ez szép darab, Zen. Szebb, mint a szokásos szemét, amit általában hozol.

A maszk nyílásain át hosszú rovarcsápok integettek a fiú felé. A legtöbb kaptárszerzetes a K-Bahnon tett végtelen és titokzatos

zarándokutakkal töltötte az idejét. Kereskedelemmel csak elvétve foglalkoztak, de Bogaras Bácsi remekül értett hozzá; ugyanolyan jól alkudozott, mint bármely ember.

– Kétszáz – zümmögte.

Ez legalább százal kevesebb volt, mint amennyit Zen remélt, de fáradt volt, és meg is utálta már a nyakláncot, így hát letette Bogaras Bácsi mocskos pultjára. A vászonköpeny alól rovarokkal borított, ormótlan ruhafogaskéz emelkedett fel, és az ékszer után nyúlt.

Zen kilépett a bolt ajtaján, és közben megszámolta a kötegni bankót, amelyek mindegyikén a Császár videoarcképe mosolygott. Aztán hazaindult, ugyanazzal az érzéssel, mint mindig, ha végzett – mintha kurta szabad szárnyalás után térne vissza a kalitkába.

Elfeledkezett arról, hogy hátranézzen. Nem látta, ahogy a drón a neonekődből leereszkedik Bogaras Bácsi boltjára. Odabentről fény villant, kurta csörömpölés hangzott, majd a drón ismét előbukkant, és mindaddig ott lebegett, amíg oda nem ért egy piros esőkabátos lány, aki felpillantott rá. A gépezet megdöntött rotorokkal Zen után lódult, a lány pedig követte, gyalog.